

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Številka 29
Leto VII
Posamezna
številka po
2 Din

zhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa cesta 29/I. Rokopisi se ne vračajo. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15 393.

Ljubljana, 25. julija 1935

Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2½ dolarja. — Za odgovore je priložiti znamko.

Kako Hollywood

ustvarja filmske zvezde

(Dopis iz Amerike)

(šč) Hollywood, julija

Kdor ne pozna Hollywooda, si nima misli, da je to mesto samih ateljejev in studijev, in da se po njegovih cestah pode našim ljudem kakor po Nici za pust.

Marsikatero Francozinjo sem že vprašal, ali bi hotela iti v Hollywood, pa so mi skoraj vse z veseljem rekly: da! Tu pa tam sem steknil kakšno prosuljo igralko ali kakšno kokoto, ki je že kdaj stiralala pri filmu; te so seveda zavahale nosove in rekly: »Prava reč, ta Hollywood! Vse ženske so si tam enako podobne kakor jajce jajcu, vse so neumne ko goske, »šika« pa še za belic nimajo.«

Trdim pa, da še nisem srečal človeka, ki bi se ne bil na vrat na nos odpravil v Hollywood, samo če je imel priložnost. Zakaj onim, ki se popnejo po lestevici slave navzgor, pomeni Hollywood denar...

Mauricea Chevalierja so na primer Francozi oboževali ko Boga, ko je še pel v Parizu. In čeprav imajo Francozi prav vzorne filmske režiserje, je vendar moral priti ponj Američan in ga vzeti s seboj v Hollywood.

Američan je obiskal Chevalierja in ga vprašal:

»Koliko zaslužite v Parizu, gospod Chevalier?«

»Sto in dvajset tisoč mesečno!«

»Torej okroglo 5000 dolarjev. Dam vam jih 8000. Poskusili boste v enem filmu, če pa ne bo šlo, se lahko spet vrnete!«

Pred nekaj leti so prišli znameniti hollywoodski podjetniki v Evropo po nove »zvezde«. Potrebovali so svežih in mladih Francozinj za celo vrsto novih filmov. Med njimi so angažirali Kitty Gallienovo, prav neznanjo in mlado dekle brez vsakršnega talenta in z mnogimi napakami. Predolge zobe je imela, premajhne oči, pobešena ramena in šment ve, kaj še vse. Mladenka je odšla v Hollywood in glej: tam so ji zobe opilili, oči povečali in postavili prav čudežno popravili.

»Nasmehnite se, Kitty!« jo je pozval režiser.

Dekle se je nasmehnila in režiser je vzkliknil:

»Imenitno!«

Izmed gospodov, ki so se sukali okrog nje, se je ta ponudil, da jo bo naučil angleški, oni, bogatejši, ji je pa odprl svoj rejni mošnjček...

Mala in siromašna pariška statistka je postala čez noč ugledna in bogata Američanka, povrh pa še slavna in oboževana igralka.

Kaj radi se zatečejo filmski podjetniki h gledališču. Samuel Goldwyn je sam steknil marsikatero »zvezdo«, med njimi najslavnejšo: Rusinjo Ano Sten. Ko jo je »odkril«, ni mogel nihče reči, da je lepa, ker je nihče videl ni. Poznali so samo njeno sliko: Ano kot naviko, smešno in siromašno oblečeno! Toda vsi so si šepetali: »Prekrasna je!«

Ko je prišla v Ameriko, so jo zaprli v neko vilo, zakaj hoteli so, da bo njen prvi nastop presenečenje, senzacija! Celih šest mesecev se ni genila iz vile; učila se je z vso paro angleški. Šele takrat, ko so sfilmali glavne prizore »Vstajenja«, je smela v mesto, med svet, v kavarne, povsod tja, kjer se shajajo svobodni ljudje.

Igralka Myrna Loy se je dolgo borila s filmskimi mogočniki. Vsi so trdili, da se njene mandljaste oči podajo samo kakšni egipčanski princu. Zato so jo pa razvajali in jo oblačili zgolj po egipčanskem slogu. Lepega dne se je pa postavila na noge in ni hotela »delati« več

Joan Crawfordova

mandljastih oči. Oblačila se je od tistih dob tako, kakor se oblačijo vse moderne ženske na svetu. Pa se je urezala: namestu uspeha je doživela polom.

Nadaljevanje v 4. stolpcu

Ruska zvezda Ana Sten igra v Ameriki

Strel iz vesoljstva

Meteorski drobec priletel na parnik in napravil na njem revolucijo

(J.L.) Newyork, julija

Prvi ladijski častnik Nilson je stal na poveljniškem mostiču in opazoval vreme. Nebo je bilo jasno ko ribje oko in na vsem njegovem ogromnem svodu, objemajočem Atlantski ocean, ni bilo videti oblaka. Na lahnem valovju je mirno plul tovorni parnik »Astor« ameriški celini nasproti.

Nilson je pogledal na ladijsko uro in dejal nekemu mornarju:

»Še pet ur, pa bomo v Newyorku. Zdaj plovemo z brzino 8 morskih milj.«

OGENJ Z NEBA

Nenadoma je pretrgal pokojno jutranjo tišino oglušujoč grom. Pa vendar ni bila strela z jasnega neba? Temno-moderi nebo se je odprlo in izlilo plamenčasto svetlobo čez morje. Samo za drobec sekunde se je okopal parnik v nenadnem svitu pošastne višnjeve luči, potlej je pa padel kamen nanj — z neverjetno silo kakor izstrelek granate! Zadel je bil na poveljniški stolp in preseknil tik prvega častnika ogrodje stolpa. Vsa ladja se je stresla in grozovit tresk je spravil vso posadko pokonci.

ZMEDA NA PALUBI

Prvi hip se je zdelo, da je izbruhnil na palubi požar. Del poveljniškega mostiča je kamen podrli in vsi leseni deli so tisti mah zgljneli. Prvi častnik Nilson je ležal nezavesten na mostiču. Iz nadlehti mu je lila kri... Mornarja Hayesa, ki je stal poleg poveljnika, je zračni pritisk tudi podrli in omamil. Kamen se je bil tako globoko zasekal v talna bruna poveljniškega mostiča, da so ga morali s cepinom in sekiro izluščiti.

DOCODEK, KI MU NI PARA

Na tovorni parnik »Astor« je priletel iz vesoljstva meteorit! Od sile redko se zgodi, da bi si izbral bodisi znaten ali neznamen drobec razpadlega nebesnega telesa za svoj cilj prav majhno lupino, plavajočo po vesoljnem morju. Iz kozmičnih višav je priletel v zemeljsko ozračje drobec, kos tuje zemlje — razvaline neznanega nebesnega telesa. Prikazal se je kot žareč meteor nad Atlantskim oceanom in njegovo pot po vesoljstvu je prestreglo hrastovo bruno ladijskega mostiča.

Ves meteorit je tehtal komaj poldrugo kilo. Velikan v primeri z gramskimi drobci meteoritov, ki padajo sleherni dan v milijonih na zemljo — pritlikavec v primeri z velikanskimi skalami, ki najdejo vsakih sto let kje v ogromnih puščavah in stepah svoja počivališča!

Če bi bil meteorit, ki je treščil na parnik »Astor«, samo trikrat tako težak, bi bil bržčas prebil ladjo od vrha do dna. Zanimivo je, da je bil zračni vrtinec — spremljevalec tega skromnega nebeskega poslanca — tako močan, da je treščil prvega častnika ob tla in mu zlomil roko.

Bržčas Nilsonu ne bo v preveliko tolažbo, da je ravno njega doletela tako nenavadna »sreča«. Gotovo je pa, da bi morali brskati celih 274 let nazaj, če bi hoteli najti človeka, ki ga je oplazil meteorit. Nebesno granato, ki je preletela milijardo kilometrov in se ustavila šele na parniku »Astorju«, bodo pa vkovali v železo in bo poslej krasila poveljniški mostič ladje, ki je čez noč postala redkost med svojimi tovarišicami.

Katarina Hepburn ni dosegla pri gledališču pravih nobenih uspehov. Pri filmu so pa režiserji, puder, šminka in obleke napravili »zvezdo« iz nje.

Joan Crawford je bila mlada punca, željna igre in zabave, zlasti pa plesa. Na vseh plesnih turnirjih je odnesla zmago. Ko so jo angažirali za filmsko statistko, je po ves dan skakala po studijih. Metala je noge visoko kakor mlad zrebček. Vsi so jo imeli radi, resno je pa ni nihče cenil. Ko se je poročila z Douglasom Fairbanksom mlajšim, so ji prepovedali igranje in plesanje po studijih. Prepričali so jo, da mora igrati dramske vloge. Vtepali so ji nerazumljive knjige v glavo in govoriti je morala vse kaj drugega nego o plesu in ljubezni. Bila je prepričana, da se je prelevila v novo Soro Bernhardtovo, in kaj kmalu je postala »velika komedijantka«. Časnikarji in nepodkupljeni

listi so sicer ostro napadali njeno igro, hvalili so pa njene pogovore o Proustu, o Gideu in Sinclairu. Metro-Goldwyn-Mayer je bil zadovoljen, zakaj glavno je, da časniki natvezijo občinstvu o igralkah karkoli že. Ko je prečitala več ko sto življenjepisov slavnih igralcev,

Perilo je hitro oprano

če vzameš vedno
SCHICHTOVO
TERPENTINOVO MILO

...in za namakanje žensko hvalo

je sama izgubila sleherno upanje, da bi utegnula postati kdaj slavna. H koncu jo je še Douglas zapustil, za njim pa vsi oni, ki so jo prej zaradi njega poviševali. Vrnila se je spet k plesu, flirtu in popevkam.

Delavni starčki

Ford, Goethe, Pirandello, Shaw: sami dokazi, da človek šele z leti dozori za ustvarjanje

Montague Norman, guverner angleške narodne banke

Ali veste, da je bilo slavnemu italijanskemu skladatelju Pietru Mascagniju ena in sedemdeset let, ko je uglasbil svojo mojstrovino »Nerone«?

Zvečine so taki stari ljudje samo še dolgočasni, sebi in drugim v nadlego, Mascagni je bil pa šele v letih tič. Ko je komponiral »Nerona«, je prodal svojo vilo in se preselil v hotel. Podnevi je spal, ponoči pa delal.

Toda ni samo Mascagni tako luč! Njegov veliki rojak Giuseppe Verdi je napravil »Othello« v štiri in sedemdeset letu, »Falstaff« v štiri in osemdeset letu, svoje najznamenitejše delo »Ave Mario« pa takrat, ko mu je bilo šest in osemdeset let.

Dvoje vrst genialnih ljudi poznamo; take, ki tem popolneje ustvarjajo, čim več jim je let, in take, ki že zgodaj dozore.

Redki so taki, kakor na primer Goethe, ki je že kot štirindvajsetletnik napisal »Götter von Berlichingen«, a »Faust« z osemdesetimi leti.

Zdravniki trdijo, da je vsak človek toliko star, kolikor so stare njegove arterije (žile odvodnice). Če je to res, potem je imel Tizian prav čudne arterije, zakaj svojo največjo zgodovinsko sliko je naslikal takrat, ko mu je bilo že osem in devetdeset let.

V času francoske revolucije je bil »Patriarh Jakob« član konventa. Bil je nič manj in nič več ko sto dvaset let star. Bil je pa tako ognjevit, živahen in energičen, posebno pa sodoben v mišljenju, da so ga vsi občudovali.

V naših dneh je prav gotovo Bernard Shaw najznamenitejši »mladi starček«. Sam je priznal, da ni med dvajsetimi in tridesetimi leti niti funta zaslužil in živ krst ga ni takrat poznal. Angleški pisatelj Alfred Tennyson, ki ga ves svet pozna po njegovem delu »Enochu Ardenu«, si je pridobil sloves književnika šele po petem krizu. Ko mu je bilo šestdeset let, je napisal svojo prvo gledališko igro.

Prav tako živi še mnogo delavnih ljudi, ki kljub starosti ne omagajo. Omenimo samo Henryja Forda, ki je že dva in sedemdeset let star, a je še zmerom mladeniško čil. Guverner angleške narodne banke Norman Montague je njegov vrstnik. Komodore Vanderbilt, veliki ameriški podjetnik, je šele med sedemdesetimi in dva in osemdesetimi letom pomnožil svoje imetje za celih sto milijonov dolarjev.

Najočitnejši so pa prav gotovo primeri med književniki. V teh letih, kadar drugim ljudem že vse odpove, so leti sveži in prožni na duhu. Poslednji Nobelov književni nagradenec Pirandello je zaslovel med petdesetimi in šestdesetimi letom, razvijati se je pa pričel temeljito menda šele zdaj, ko mu je že sedemdeset let. Angleški pisatelj H. G. Wells je današnji dan že devet in šestdeset let star, kljub temu pa še zmerom dela in ustvarja.

Tudi preteklost pozna več takih delavnih pisateljev. Daniel Defoe je napisal »Robinsona« šele s šestdesetimi leti, Cervantes pa »Dona Quixota« z osem in petdesetimi.

Ameriški književnik Walter B. Pitkin je lansko leto dosegel sijajne uspehe s svojo knjigo »Življenje se prične šele s štiridesetimi«.

Neki sodobni ameriški učenjak je zapisal, da se človeški talent prav in v celoti razvije šele s sedem in štiridesetimi letom starosti. Utegne že biti res! (V-Č*)

Henry Ford, ameriški avtomobilski kralj

BODOČE HOLLYWOODSKE ZVEZDE

Ritmične vaje so najboljšo sredstvo za pridobitev telesne skladnosti

Tragedija Rusinje

Sličica izpred pariškega sodišča

(i-I) Pariz, julija

Gospa Golubovna se je rodila kot hčerka visokega dostojanstvenika carske Rusije. Po prevratu se je bila preselila v Pariz in se poročila s svojim rojakom inženjerjem Golubovim. Mlada zakonca sta živelja srečno in zadovoljno, le pomanjkanje denarja ju je časih žulilo.

Mlada, razkošja vajena gospa se je naposled odločila, da si poišče službo, zakaj morevni dohodki so komaj zadostovali za najnujnejše potrebe.

V tovarniški pisarni monsieurja Rivocha je dobila dobro plačano službo, povrh pa še zapeljivega oboževalca — gospoda Rivocha samega. Tovarnar je mladi Rusinji sadil rožice kar na delo, h koncu ji je pa celo obljubil zakon.

»Prav, prav srečna sva bila,« je pripovedoval inženjer Golubov sodnikom, »dokler mi ni žena lepega dne zaupala skrivnosti, da ljubi drugega. Za vsako ceno se je hotela ločiti od mene. Pa sem pač privolil; saj nisem mogel drugače, ko sem jo pa tako zelo ljubil. Razšla sva se, in moja žena je stekla svojemu ljubčku v naročje...«

Po dolgem času me je poklicala po telefonu in mi jokaje priznala, da ni

našla sreče, da jo mori obup in da bo napravila konec svojemu trpljenju.

No, recite, gospod sodnik, kaj stori mož, ki svojo ženo še zmerom ljubi?

Odšel sem k Rivochu in mu dejal: »Ne silim vas, da bi se poročili z mojo ženo, samo osrečite jo, to vas prosim!« Rivoch mi je seveda obljubil, toda mož beseda ni bil. Čeprav je še svojim prijateljem zmerom znova prisegal, da se bo poročil z njo, kakor hitro se bo otrešel nadležnih družinskih svetovalcev, je ostalo samo pri besedah.

Dokler je ni neprisilil lepega dne kar zapustil. Saj ne rečem: sleherni ponedeljek je pustil pri hišniku majhen zavojček zanj. V njem je bilo vsakokrat po 250 frankov. Mogoče bi se bilo vse dobro končalo, če se ne bi bila nekoč spet srečala. Hudo sta se sporekla in prevarana ljubica se ni mogla več obvladati: pograbila je samokres in Rivocha ustrelila.

Gospa Golubovna, lepa, plavalasla dama 29 let, je s solzami v očeh poslala izpoved svojega moža.

Sodniki so imeli dolgo posvetovanje. Ko so se vrnili v dvorano, je predsednik razglasil razsodbo: najnujšejo za konno predpisano kazen — petletna ječa — se je zdela človekoljubnim francoskim sodnikom prehuda, zato so gospo Golubovno oprostili.

Roka tvojega malčka pripoveduje

Po roki boš spoznala, za kakšno rabo bo tvoj otrok

Marcus Adams, znameniti angleški otroški fotograf, nam v naslednjih vsticah odkriva skrivnosti ročic naših malčkov.

Mnogo ljudi misli, da so otroške roke še premalo izoblikovane in razvite, da bi lahko govorile... Jaz mislim drugače. Pri deci, ki sem jo spoznal v tridesetih letih svojega delovanja, sem videl, da je po obliki otroških rok prav lahko sklepati na njihovo duševnost. Roka je odraz človekovega notranjega nagona in hotenja. Vsaka mati naj bi pazila na to, zakaj potem bi mnogo lažje uravnavala otrokovo pot v pravilno življenjsko smer.

PRAKTIČNA ROKA

Praktična roka je torej »delovna«, je široka in nohti na njej so tudi široki in kratki. Ljudje s tako roko se znajo imenitno živeti v razmere; skoraj zmerom so koristni in spoštovanja vredni člani človeške družbe. Ne bilo bi torej prav, če bi izdajala mati denar za glasbeno izobraževanje takega otroka, zakaj njegovo hotenje gre v drugo smer. Otrok, ki si bo znal z duhom in umom služiti svoj kruh, ima dolge in ozke roke s koničastimi prsti. Zelo pogosto sta kazalec in sredinec nekoliko upognjena proti prstancu. Otroka s takimi rokami je treba primereno šolati, zakaj nápak bi bilo, če bi ga silili k težkemu in napornemu rokodelstvu.

Seveda ne smemo na slepo verjeti, da je roka edino in pravilno merilo otrokove duševnosti, saj bomo pri marsikaterem srečali »mešano« roko, na pol »delovno«, na pol »duhovno«. Pri taki deci je seveda težko določiti nagnjenje za kesnejši poklic, zato si oglejmo na takih rokah pred vsem palec. Če je najvišji člen palca, torej ti-

sti, ki ima noht, mesnat in močno razvit, lahko sklepamo, da bo otrok postal odločen in samosvoji. Krakti prsti so znak impulzivnega (nagonskega) značaja. Če pa prsti niso samo kratki, temveč še debeli povrh, se da sklepati, da bo tak človek okruten in sebičen.

SKRIVNOSTI PRSTOV

Kdor ima posebno dolg meziniec, je po navadi željen vladanja. Dolg sredinec izdaja umetnika, meziniec, ki je tako dolg, da sega do sredinečevega nohta, izdaja pa filozofa. Nohti — in če se še tako čudno sliši — so preroki človekovega zdravja. Otrok, ki ima široke nohte, je zvečine zdravejši od ozkonohetnega. Močno razviti členki so znak uravnoveženega notranjega življenja, zato lahko brez skrbi pričakujemo, da bo tak človek zmerom dobro premišlil, preden bo kaj izgovoril ali ukrenil.

Tudi velikost roke je važna. Otrok z velikimi rokami bo po navadi posvečal vso pozornost majhnim stvarim v življenju in bo kočljive naloge opravljal z največjo natančnostjo. Pogosto bo pa človek z majhno roko sicer zelo častihlepen, vendar ne bo imel vseh pogojev za uspeh. Takemu otroku je treba postaviti že v razvoju meje.

To je samo kratko kazalo po labirintu nešteti možnosti. Odveč je, če pripomnim, da je pravilo šele takrat pravilo, kadar ga izjema potrdi. Prav gotovo so pa otroške roke znanilke njihovih hotenj in staršem prav važni kazipoti. (c-I*)

Nov recept za starost

(q-W) Pariz, julija

V Parizu je umrl starosta francoskih zdravnikov dr. Guéniot; učakal je čil na duhu in telesu 102 leti in devet mesecev. Poznali so ga vsi prebivalci njegovega okraja; saj je stanoval celih 60 let v isti hiši v Lillski ulici.

Mož je bil neverjetno utrjen; za noben denar ni maral, da bi mu v stanovanju napravili centralno kurjavo. Okna je imel odprta leto in dan, pozimi prav tako kakor poleti. V hiši je bilo dvigalo, toda dr. Guéniot se je tudi še kot stoletnik rajši posluževal stopnic.

Ni še dolgo tega, ko ga je neki žurnalst vprašal, čemu se ima zahvaliti za tolikšno dolgoživost. Odgovoril je: »Glej, da ne boš nikjer pretiral, prav nikjer: ne pri delu ne pri počitku! Ne jej predobro in ne kadil preveč!«

Priporočil mi je še malo masáže vsak dan in kratek izlet peš; kdor se bo ravnal po teh navodilih, je dejal, bo dolgo živel. (sIntrans)

Ameriški politični besednjak

Abecednik sodobnih političnih gesel in pojmov

(r-O) Newyork, julija

A. F. of L. (Ameriška delovna zveza): Organizacija ki proglasi stavko, ko je že izbruhnila.

BOLSHEVIK (Boljševik): Vsak človek, ki je drugačnih nazorov kakor William Randolph Hearst (Ameriški časnikarski kralj, hud sovražnik sovjetov. Op. ured.).

BUREAU of IMMIGRATION (Priseljevalni urad): Urad, ki ovira priseljevanje.

COMPROMISE (Kompromis): Kapitulation dela pred kapitalom.

CONSERVATIVE (Konzervativ): Človek, ki občejuje revolucionarje sto let po njihovi smrti.

DEMOCRAT (Demokrat): Glej »Republikanec!«

DISARMEMENT (Razorožitev): Glej »Stari vek!« (Besedna igra, ki je ni moči ponasiti: »History ancient« pomeni namreč v angleščini prav tako »stari vek«, kakor »stara istorija«, t. j. stare čenče. Op. ured.)

EQUALITY (Enakost): Pravica, ki jo daje ustava i bogatim i siromakom, črncem prav tako kakor belcem, da se smejo hoditi kopat na deželo, pozimi pa gret na Riviero.

FREEDOM of the SEAS (Svoboda morja): Pravica do izrabe vojne s trgovanjem z obema bojujočima se stranikama, ne da bi ti katera od njiju mogla to onemogočiti.

FREE PRESS (Svoboda tiska): Sto ljudi, ki diktira svoje mnenje stotim milijonom.

FREE SPEECH (Svoboda govora): Pravica, da smeš biti istih nazorov kakor tisti, ki določajo, kaj je »svoboda govora« in kaj »pobuna«.

GOVERNMENT AID (Vladna državna podpora): javni denar za zasebna podjetja.

HISTORY ANCIENT (Stari vek: stara istorija, t. j. čenče): Glej »Razorožitev!«

IMPERIALISM (Imperializem): Sedesovci cilji se tolčejo s tvojimi; ti cilji se imenujejo »zunanja politika«.

INTERNATIONAL CONFERENCES (Mednarodne konference): Sestanki, kjer se državniki v spoznanju, da nekaj ne gre v redu, sporazumejo in izpovedo, da ga ni sredstva, da bi zadevo spravili na pravi tir.

MUNITIONS MANUFACTURERS (Tovarnarji razstreliva): Domoljubi, ki bi nam radi prodali puške, da nas obvarujejo pred drugimi državami — letem so pa že prej prodali topove.

N. R. A.: Načrt za zvišanje cen in mezd; na pol se je že uresničil: cene imamo že večje.

PRIVATE BANKING (Sistem zasebnih bank): Razdelitev narodnega premoženja med banke.

PROSPERITY (Blagostanje): Razmere, kakršne smo baje imeli v Združenih državah pred letom 1929.

REPUBLICAN (Republikanec): Glej »Demokrat!«

TARIFFS (Carine): Edina oblika vladnega vmešavanja, ki jo kupčijski svet priznava.

WORLD WAR (Svetovna vojna): Predigra v prihodnjo vojno.

L. Rosten, »NEW REPUBLIC«

Tiskarska stavka in „Družinski tednik“

Čenj, bralci vedo že iz dnevnikov in iz obvestil našega tednika, da traja v ljubljanskih, mariborskih in celjskih tiskarnah že skoraj mesec dni tako imenovano tarifno gibanje. Posledica tega gibanja je, da izhajajo v Sloveniji zadnje tedne redno samo dnevnik in politični tednik — in še ti v zelo skrčenem obsegu.

»Družinski tednik« je neodvisen in nepolitičen list, zato bi mu bilo ves ta čas izhajanje nemogoče, če se ne bi bilo lastništvo sklenilo začasno preseliti zunaj Ljubljane, samo da omogoči redno izhajanje lista. Razumljivo je, da je to združeno z velikimi težavami in izrednimi troški: toda »Družinski tednik« se zaveda, da je njegova dolžnost do naročnikov in bralcev, da pride ne glede na velike žrtve vsak teden svojim prijateljem v roke, čeprav pod silo razmer v nekoliko skrčenem obsegu.

Tako sme danes »Družinski tednik« z zadoščenjem reči, da ves čas stavke v tiskarnah niti enkrat ni izostal in da bo tudi v bodoče izšel redno vsak teden. Prepričani smo, da bodo naši prijatelji, naročniki in bralci cenili našo vestno službo do njih; na najlepši način se nam bodo oddolžili, če bodo povsod priporočali »Družinski tednik« in mu pridobivali novih naročnikov in kupcev med svojimi prijatelji in znanci. »Mi za vas — vi za nas!« to bodi posebno v teh dneh

geslo nas vseh okoli »Družinskega tednika«.

Pretekli teden je »Družinski tednik« izšel šele v soboto, nekateri naročniki so ga pa dobili šele tu ponedeljek v roke. V naši upravi je v četrtek, petek in soboto skoraj neprestano brnel telefon in gg. prodajalci in naročniki so si skoraj kljuko podajali: vsi so hoteli imeti »Družinski tednik«, zraven pa kar verjeti niso mogli, da ga bodo res dobili, ko skoraj noben drugi tednik ali mesečnik ni izšel. Veseli nas, da imamo tako vnete prijatelje in bralce, obenem nam je bilo pa hudo, da jim nismo mogli tako hitro postreči, kakor so hoteli v svoji nestrpnosti. Na tem mestu jih vse prosimo, naj nam oprostite, da so morali čakati: razumeti morajo, da je bila začasna selitev v drugo tiskarno izven Ljubljane združena z mnogimi tehničnimi težavami in da pri najboljši volji i tiskarne i uredništva, lista ni bilo moči tako hitro izgotoviti, kakor bi bili sami hoteli. Ta teden pojde že dosti bolje: list bo tiskam že v četrtek in bo takoj razposlan, tako da ga bodo naročniki in prodajalci imeli najpozneje v petek v rokah.

Zaradi velike naglice pri sestavi in tisku prejšnje številke se je vrnilo v list tudi mnogo tiskovnih napak. Čenj, bralci so jih gotovo blagohotno izpregledali ali pa sami popravili.

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Skrivnostni sanjski prividi

Misteriozen doživljaj gospe Renardove

(g-I) Pariz, julija.

Pred kratkim je v Parizu umrla hišna posestnica gospa Jacqueli-na Renardova. Njeno ime so nekoč omenjali v zvezi s čudnimi sanjami, ki so ji skalile mir v noči, ko je v Parizu pogorel dobrodelni bazar.

Gospa Renardova, ki se je bila komaj nekaj mesecev prej poročila, se je zvečer pred požarom vrnila zgodaj domov. Tako čudno tesno ji je bilo pri duši, da je morala leči. Po eni se je zbudila in vsa prestrašena pripovedovala svojemu možu o čudnih sanjah. Prikazala se ji je na pol zogljenela roka, poleg nje druga prav tako ogžana, to je pa pokrivala senca tretje roke. Ta senca je postajala čedalje jasnejša, drugi roki sta pa izginili. Postala je h koncu tako jasna, da je gospa Renardova spoznala v njej roko ženske, ki je imela na prstu velik prstan s turkizom. V zapestju je natanko razločila črn vijoličasto izvezen rokav ženske obleke. Roka jo je vabila in neki glas je trikrat rekel

te-le besede: »Dolžnost vas kliče, vaša prisotnost je nujna!«

Dama je v sanjah sledila kažoči roki in zdelo se ji je, kakor da bi hodila po bojišču, vseprek posejanim z mrličji.

Roka je kázala na »nekaj«, kar je ležalo na tleh. Končno jo je pa privlela do klečečega moškega. Slišala je glas, ki je klical: »Brž, brž, odpelji me k njemu, zakaj mora me spoznati. Pokaži mu mojo roko, spoznal me bo po prstancu.« Ta roka jo je silila, da je hodila gor in dol. Obup, s katerim je uboga roka brezuspešno iskala nekoga, je postajal čedalje hujski. Ta roka je bila videti skrajno obupana! Smešno se sliši, pa se je res tako zdelo. Zmerom znova se je oglašal proseč glas: »Pomagaj mi, da me bo spoznal, in ne zapusti me! Usmili se me in daj, da me spozna!«

Med tem, ko je gospa Renardova slikala svojemu možu te grozotne sanje, jo je neprestano dražil smrad po dimu. Neprenehoma je vpraševala svojega moža, ali ni česar ne duha. Naposled je pa le spet zaspala. Drugo jutro je brala v časnikih poročilo o strašnem požaru v dobrodelnem bazaru.

Med žrtvami je bilo mnogo prijateljev gospe Renardove; med prvimi so spoznali neko njeno prijateljico iz mladih dni. Časnik je prav natanko poročal o njeni obleki: črna svilena obleka, izvezena z vijoličasto svilo ob rokavih in okoli izreza.

Nekaj dni kesneje, ko je Renardova prišla na pogreb svoje prijateljice, je spoznala v njenem možu moškega, ki ga je videla one noči klečati. Mož pokojne prijateljice je Renardovi dejal, da se pogreb ne more vršiti. »Pomota je bila; neka posetnica, ki so jo našli zraven pokojnice, je zapeljala komisijsko, da je spoznala v nesrečnici svojo ženo, ker je bila dama prav iste rasti in prav tako oblečena kakor ona. Davi smo razvozljali zmoto. Šel sem v mrtvašnico, da bi si ogledal pisma, ki so jih našli v žepu neke neznane nesrečnice. Bila so pisma moje pokojne žene, toda zaman sem iskal pri njej prstan s turkizom, ki ga je zmerom nosila na levi roki. Nesrečni žrtvi je manjkala leva roka; bržčas ji je zogljenela in razpadla v pepel...«

Kaj beremo drugod

ČLOVEKOLJUB

(p-P) Pariz, julija.

Neka pariška velefirma je zaslala konec preteklega meseca v plačilne težave. Še med ni mogla izplačevati vsemu osebju.

Da pa ne bi prišlo do prebučnih protestov, je ravnatelj napisal okrožnico in jo dal razdeliti po vseh oddelkih. V tej okrožnici se je bralo, da bo vodstvo podjetja izplačalo vse plače in mezde, ki ne presegajo 2000 frankov na mesec; zato bodo pa vsi tisti, ki jim je plača odmerjena na 2000 frankov ali več, morali potrpeti in počakati boljših časov. »Ali nistem na plemenit način pokazal svojega socialnega čuta in usmiljenja z malim človekom?« se je ravnatelj tisti dan pohvalil nekemu svojemu prijatelju. »Upam, da mi bodo za to tudi hvaležni.«

»O, svojo plemenitost si jim že pred 14 dnevi pokazal,« je menil leta. »Ali nisi mar takrat vsem tistim uslužbencem, ki so imeli že leta in leta po 1800 frankov na mesec — povišal plačo na 2000 frankov?« (sJours)

VRATOLOMNA REŠITEV

(r-W) Moskva, julija

Te dni je ruski letalec Noskov, eden izmed najznamenitejših strokovnjakov

za odskoke s padali, doživel dogodivščino, ki je pač svoj živ dan ne bo pozabil. Predvajal je ravno odskok iz letala, ko je v svojo neizmerno grozo opazil, da se padalo noče odpreti.

Po golem naključju je prišel Noskov med vrtočlavin padanjem v bližino svojega tovariša Krasikova; le temu se je namreč padalo brezhibno odprlo in se je mirno spuščal na zemljo. Z obupno kretnjo se je Noskov oklenil svojega tovariša za noge. Krasikov je tisti mah vedel, kaj se je zgodilo; hladnokrvno, kakor bi bil na tleh, se je sklonil k Noskovljememu padalu in že po nekaj sekundah se mu je posrečilo razvozljati zadržane vrvi. Tako sta oba letalca srečno pristala.

Toda ko sta bila na zemlji na varnem, nista junaka več ko eno uro mogla izpregovoriti besede, tako ju je bila zdelala groza.

PRISEBNA SOBARICA

(p-P) Pariz, julija.

Neka mlada Parižanka se je odpravila na počitnice na morje. Predstavljajte si njeno presenečenje, ko je prišla na peščino in zagledala tam — svojo sobarico... v svojem kopalnem trikoju! Toliko da je ni vrglo vznok.

»Veste kaj, ta je pa le malo prehuda!« je zapihala, ko se ji je vrnil dar govora. »Kaj pa počne moj kopalni dres na vašem hrbtu?«

»O, gospa...« je menila prisebno sobarica, »suši se«.

Banka Baruch

11, Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremilja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršil vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija, št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburgu: št. 5967, Luxemburg

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Izvrsten je Dr. OETKER - ja glas, prodril je v najmanjšo gorsko vas!

GROF MONTE-CRISTO

Roman

Napisal Aleksander Dumas

96. nadaljevanje

»Čemu sem neki prišla s sinom v Marseille, ko sem se vendar morala ločiti od njega in ga pustiti samega v afriški pekel? O, strahopetna sem bila, vam rečem, zatajila sem svojo ljubezen in zato vržem vsakogar, ki je z menoj, v nesrečo.«

»Ne, Mercèdes,« jo zavrne Monte-Cristo. »Ne! Ne imejte tako slabega mnenja o sebi. Ne! Plemenita, bogaboječa žena ste in baš s svojim trpljenjem ste mi izbili orožje iz rok. O, pri Bogu, ki sem deset let dan za dnem klečal pred njim — pri Bogu vsemogočnem se vam zaklinjam, da sem vam hotel žrtvovati to svoje bedno življenje in z njim vse svoje namere in načrte. Toda s ponosom vam povem, Mercèdes, da me Bog ni zapustil in me je pustil pri življenju. Poglejte v preteklost, pogledajte v sedanjost, poskusite se zagledati v bodočnost in sami presodite, ali nisem bil orodje v Gospodovih rokah. Neizmerno gorje, strahotno trpljenje, iznevera vseh, ki so mi bili dragi, preganjan po tistih, ki me še poznali niso: to je bila vsebina prvega dela mojega življenja. In potem iznenada, po končanem jetništvu, po tolikih letih samote in zatohlosti sveži zrak, svoboda in luč, tako prečudna in neizmerna sreča, da sem moral misliti, če nisem bil slep, da mi jo je Bog poslal s posebnim namenom. Od tistega dne se mi je ta sreča zdela ko svečeništvo; od tistega dne ni bilo več v meni misli na to življenje, čigar sladkosti ste vi, sirota, le malo užili; niti ure miru ni bilo več zame. Gnalo me je naprej, kakor ognjen oblak, ki drvi pod nebom, da vpepeli v pogin obsojena mesta. Prej sem bil dobro srčen, prizanesljiv in zaupljiv, zdaj sem hlepel le še po osveti, hudoben sem postal in neobčutljiv kakor slepa in gluha usoda. Tako sem stopil na pot, ki se je odpirala pred menoj, in prišel do cilja; gorje tistim, ki so mi stopili na pot!«

»Dovolj!« vzklikne Mercèdes. »Dovolj, Edmond! Verjemite mi, da vas je ona, ki vas je edina spoznala, tudi edina razumela. O,

Edmond, če bi bili njo, ki vas je mogla spoznati in razumeti, srečali na svoji poti in jo zdrobili ko steklo, bi vas morala vseeno občudovati, o Edmond! Kakor zija prepad pred menoj in preteklostjo, tako deli vas prepad od drugih ljudi, in najhuje mi je, ko iščem in ne najdem nikogar, da bi vas bil vreden, nikogar, da bi vam bil enak. Recite mi zbogom, Edmond, in ločiva se!«

»Česa si še želite, Mercèdes, preden se razstaneva?«

»Samo enega si želim, Edmond: da bi bil srečen moj sin.«

»Prosimo Boga, naj varuje njegovo življenje; vse drugo bo moja skrb.«

»O, hvala vam, Edmond!«

»A, vi, sami, Mercèdes?«

»Meni ni treba ničesar, jaz živim med dvema grobovoma: prvi je grob Edmonda Dantès, ki je že zdavnaj umrl; njega sem ljubila. Ta beseda se ne poda več mojim ovenelim ustnicam, res, a moje srce se ga še zmerom spominja, in za noben denar ne bi hotela izgubiti tega spomina. Drugi je grob moža, ki ga je Edmond Dantès ubil; dati mu moram prav, toda dolžnost mi je moliti za mrtvega.«

»Vaš sin bo srečen,« ponovi grof.

SREČNI BRIVEC

»Hvala Bogu, da sem v tej bradi našel brivno ščetko, ki sem jo izgubil pretekli teden!«

(»Aftenposten«, Oslo)

»Potem bom tudi jaz srečna, kolikor mi je še sreče namenjene.«

»A kaj mislite... kako boste živeli?«

Mercèdes se žalostno nasmehne.

»Ce bi vam rekla, da bom živela v tem kraju tako, kakor je živela nekdanja Mercèdes, to se pravi od dela, mi ne bi verjeli; samo molitve sem še zmožna, dela ne potrebujem. Zaklad, ki ste ga zakopali, sem našla na označenem kraju; ljudje bodo izpraševali, kdo sem, ugibali, kaj počnem, ubijali si glavo, od česa živim: kaj mi mar! To je stvar, ki se tiče samo Boga, vas in mene.«

»Mercèdes,« odvrne mehko grof, »ničesar vam ne očitam, toda predač ste šli v svoji žrtvi, ko ste vse Morcerfovo imetje razdelili med ljudi; in vendar vam je šla polovica, ne samo po zakonu, temveč pred vsem zaradi skrbnosti in marljivosti, ki ste z njima pomagali to imetje ohraniti.«

»Vem, kaj mi hočete predlagati, toda ne morem sprejeti. Moj sin Albert bi mi prepovedal.«

»Zanesite se, brez njegovega pristanka ne bi ukrenil ničesar. Ali mi vsaj obljubite, da ne boste sami nasprotovali, če bo on pristal?«

»Saj veste, Edmond, da nisem več bitje z lastnimi mislimi. Bog me je napravil tako majhno, da sem še lastno voljo izgubila. Kakor ubog vrabec sem v orlovih krempljih. Bog noče moje smrti, drugače pač ne bi več živela; če mi bo poslal pomoč, bo pač taka njegova volja, zato se ji bom uklonila.«

»Pazite gospa,« jo posvari Monte-Cristo, »tako človek ne molí Boga! Bog hoče, da ga razumemo in spoznamo njegovo moč; zato nam je tudi dal prsto voljo!«

»Nesrečnež, ne govorite tako z menoj! Če bi verovala, da mi je dal Bog prsto voljo, o, kaj naj mi potem še ostane, da me obvaruje obupa?«

Monte-Cristo prebledi in skloni glavo; na tolik obup ni bil pripravljen.

»Ali mi nočete reči do svidenja?« reče nato in ji ponudi roko.

»O pač: Zdravstvujte in do svidenja! Ali nisem s tem dokazala, da sem si še ohranila upanje?« odvrne Mercèdes in slovesno pokaže z roko proti nebu. Nato ponudi bežno grofu roko, se obrne in mu izgine iz pred oči.

Monte-Cristo odide počasi na cesto in zavije proti pristanišču.

Toda Mercèdes ga ni videla, ko je odhajal, čeprav je stala pri oknu v nekdanji sobici Dantèsovega očeta. Njene oči so iskale ladje v daljavi, ki ji je odnašala sina čez široko morje. In kakor v sanjah je zamrmrala pred se:

»Edmond, Edmond, Edmond!«

XVII

Preteklost

Grof je odšel z ranjenim srcem iz hiše, kjer je pustil Mercèdo, da je najbrže ne bo nikoli več videl.

Po smrti malega Edvarda je nastala v Monte-Cristu velika izprememba. Po težki in strmi stezi je bil priplezal na vrhunec svoje osvete, in tedaj je zagledal na drugi strani gorč prepad samih dvomov. Pravkaršnji razgovor z Mercèdo ga je globoko pretresel.

Toda mož, kakršen je bil grof, se ni mogel dolgo vdajati pobitosti. »V napačni luči gledam prošlost,« si je dejal. »Saj ni mogoče, da bi ves čas živel v taki zmoti. Cilj, ki sem si ga zadal, naj bi bil nesmiseln? Celih deset let naj bi hodil po krivi poti? Ena sama ura naj bi podrli delo tolikih let?«

»Ne, ne smem misliti na to,« je odločno odkimal, »drugače bi se zblaznel. Danes napačno presojam preteklost, ker jo gledam z drugačnega obzorja. Gledati moram naprej, ne nazaj! Naprej, saj si neizmerno bogat! Naprej, saj si enkrat premeri žalostno obzorje svojega nekdanjega nesrečnega in gladnega životarjenja, prehodi še enkrat pot, ki te je nesrečna usoda vrgla nanjo, še enkrat se ozri v čase, ko si bil na robu obupa. Preveč demantov se iskri v zrcalu, kjer danes Monte-Cristo gleda Dantès, preveč zlata, preveč sreče; skrij te demante, utrni te žarke! Bogatin, poišči siromaka; osvobojenec, poišči jetnika; prebujenec, poišči mrliča!«

Tako govoreč je stopal Monte-Cristo po ulici de la Caisserie — po isti ulici, kjer ga je štiri in dvajset let prej gnala nočna straža z nasajenimi bajoneti.

Zavil je proti nabrežju in se ustavil na kraju, kjer so ga takrat vkrcali v čoln. Ravno je priplula mimo neka izletniška ladja; Monte-Cristo je poklical gospodarja. Ladja je obrnila k nabrežju in grof se je vkrcal nanjo.

Vreme je bilo prekrasno in vožnja čudovita. Na obzorju se je solnce vse rdeče in plameneče pogrezalo v morje. V daljavi si videl ribiške čolne, bele in gibke kakor potapljačje se galebe, ki so se odpravljali na Korziko in na Španjo.

Kljub jasnemu nebu, kljub prijaznim čolnom in zlatemu svitu, ki se je razlival čez morsko gladino, so grofu, ogrujenem v plašč, vendarle prihajale v spomin vse okoliščine one strašne vožnje. Spomnil se je edine luči, ki je takrat še gorela pri Kataloncih, in prvega pogleda na mrki ifski kastel; spomnil se je boja

ZARES
lepotilna
krema

— nova Elida Ideal-krema. Ona ne naredi nove kože v treh dneh! Naredi pa, da ste videti negovani, kakor je treba — naredi polt na vso moč lepo. Zakaj to je novo na njej:

izboljšana kakovost
požlahtnjen vonj
povečana tuba
popoln učinek

Ona se vleže takoj v kožo — odpravi, ker ima v sebi

„hamamelis virginica“

majhne poškodbe na polti, nečistoto in velike kožne znojnice. Ona je idealna podlaga za puder — varuje pred prahom, vetrom in slabim vremenom — napravi polt medlo in enakomerno lepo.

NOVA

ELIDA
IDEAL
KREMA

BREZ MAŠČOBE

in
ELIDA CITRON COLD CREAM
za čiščenje
in prehrano kože

Zanimivosti

z vsega sveta

Radijski aparati za gluhaneme. Robert Gold, profesor na vseučilišču v North-Westernu, je izumil svojvrsten radijski aparat s posebno opno, ki omogoča gluhanemim poslušanje godbe. Gluhonemi se kaj hitro privadijo aparatu in so od sile zadovoljni, da lahko poslušajo godbo in petje kakor vsi ostali smrtniki.

Morska kača v bolgarskem morskem kopališču Varni. Več tisoč radovednežev se je ondan zbralo na obrežju, ko so izvedeli, da ribiči love v kopališču morsko pošast. Ko so jo potegnili na suho, so ugotovili, da je le nedolžna zverina iz gumija. Prav posrečena šala!

Li-I-Lien-Ci so štirje princi, ki naj bi spravili družabni red na Kitajskem v drugi tir. Tako misli žena generala Čangkajska. Li pomeni dobroto srca, I pravilno pojmovanje dolžnosti do družine in samega sebe, Lien smisel za razlikovanje mojega od tvojega, Či pa zavest časti in ponosa.

Kongres na prostoru 5000 kilometrov. V Firenci se bo 3. avgusta pričelo mednarodno esperantsko zborovanje, ki se bo vsak teden vršilo v drugem mestu v Italiji. Iz Napolija se bodo esperantisti odpeljali na posebni ladji v italijanske kolonije, od ondod se bodo pa vrnili v Genovo.

Saderejec, ki se mu je posrečilo cepiti hrusko na jablano, je pred kratkim umrl v Sovjetski Rusiji. Umrli je — tako pravijo — od žalosti, ker je skoraj vse svoje življenje porabil za take neplodovite poskuse; saj namreč tam, kjer jable rade, tudi hruske uspevajo.

V višini 2000 metrov, pri hitrosti 200 kilometrov na uro je podpisal predsednik španske vlade Lerroux več važnih spisov. Čeprav je predsednik že sedemdeset let star, je silno navdušen za letalstvo. Tokrat je med letom iz Madrida v Toledo, kjer so blagoslovili letališče, opravljal celo državniške posle.

Celo zakoni so v Ameriki obdavčeni. V Washingtonu so izdelali zakon, po katerem morajo bogate Američanke, ki se može z evropskimi plemiči, plačati 20 % davka od svojega premoženja. Ta zakon hoče temeljito omejiti muhavost ameriških milijarder.

Dva meseca zapora za poljub na cesti. V Rimu so kaznovali dva zaljubljenca z dvomesečnim zaporom, ker sta se na javnem trgu poljubljala. Sodniki so bili mnenja, da je poljubljanje nepravno.

Gledališče v polarnih krajih. Vsako zimo prebije nešteto lovev in drvarjev v polarnih krajih Rusije. Sovjetska vlada jim je letos poslala potujoča gledališča, da se ne bi reveži v dolgih polarnih nočeh preveč dolgočasil.

Če imaš gramofon, ne potrebuješ mišnice. Vsa sredstva, ki so jih doslej upo-

rabljala velika podjetja z žitom v boju z mišmi, so bila prav jalova. Zdaj si je neki trgovec izmislil nekaj novega, pa je postavil v žitnico gramofon, ki je neprestano igral eno in isto ploščo; na njej so kakor za stavo mijavkale mačke. Njegov »izum« se je obnesel! Niti ena miška se ni upala več iz luknjice. — Če ni resnično, je pa mično!

Kako je treba braniti zapadnjaško kulturo, so se dajali književniki na mednarodnem zborovanju v Parizu. Predsednika kongresa sta bila André Gide in André Malraux, navzočih je bilo še na stotine drugih književnikov. Tudi Maksim Gorkij je bil odpotoval tja, a je na potu obolel.

Aljaska nese Američanom. Znano je, da je carska Rusija prodala Aljasko Američanom za sedem in pol milijona dolarjev. Doslej je Amerika z Aljasko iztržila že dva tisoč pet sto milijonov dolarjev, zato ne gre gospodarstvenikom v glavo, zakaj je Rusija prodala tako bogato zemljo.

Volitve papeža bodo reformirali. Že dalje časa se pečajo v Vatikanu z mislijo o prenosu volitev papeža. Do zdaj so volili papeža samo kardinali, zdaj pa nameravajo dati volilno pravico še škofom.

Tudi sovjetske tovarne imajo svetega Birokracija za patrona, tako vsaj trdi sovjetski časnik »Trud«. Doslej je izšlo že 140.010.149 naredb o disciplini. List vprašuje, koliko časa so neki porabili za sestavljanje in tiskanje takih naredb?

z orožniki, ko se je hotel vreči v morje, spomnil ledenega dotika karabinske cevi, ki mu je oledenil kri v žilah: vse to mu je živo stopilo pred oči.

Tedaj je začutil, kako se spet zbira v njem oni stari žolč, ki je nekoč prekipeval Dantèsu iz srca. Zanj ni bilo več sinjine neba ne ljubkih ladij ne zlatega žara zahajajočega solncea; nebo se je ogrnilo v žalno črnino in leden drget mu je zletel po životu, ko je zdajci zagledal kastel If, podoben prikazni smrtnega sovražnika.

Ladja je pristala. Nehote se je Monte-Cristo umeknil čisto na drugi konec.

»Na cilju smo, gospod,« reče gospodar.

Monte-Cristo se je spomnil, da so ga na istem kraju, na isti skali nekoč vzele straže v svojo sredo in ga z bajoneti prisilile, da je moral naprej po strmih stopnicah.

Ta pot se je zdela Edmondu Dantèsu zelo dolga; Monte-Cristu je bila zelo kratka. Ob slehernem udarcu vesla je vstalo v njem milijon misli in spominov.

V naročju sreče • roman

PO FRANCOŠCINI • PRIREDIL • L. A.

22. nadaljevanje

Deklica ni vedela, ali nima mlada Američanka prav, ko hoče čakati in upati.

»Zakaj ste mi prišli vse to pripovedovat, Molly?« je vprašala po dolgem premolku.

»Ker vas potrebujem.«

»Mene?!«

Suzanine oči so se trdo uprle v Američanko. Le kaj bi ta prenapetnica spet hotela od nje?

»Nikar me ne glejte tako hudo, draga Suzana! Jean vas je zapustil in zato ne boste rekli, da hočem vam njega prevzeti, in zato vam zaupam, ko vam povem, kaj je med nama.«

»Česa bi radi od mene?« je srepo vprašala Suzana.

»Nu... zastran one druge... Jean meni ni maral povedati njenega imena, vse moje izpraševanje je bilo zaman. Vi pa to morate vedeti. Zato sem prišla, da vas prosim, povejte mi, kar veste.«

»Zakaj bi radi vedeli njeno ime?«

»Da ji ponudim odškodnino, ko ga že ne ljubi. Če je siromašna, bom položila njej celo premoženje pred noge, da tako odbije Jeana, še danes.«

»Praktično dekle ste, Molly.« Suzana je razburjeno vstala.

»Business, kaj hočete! Moram gledati, da ga dobim.«

»Ali vam je res toliko zanj, Molly? Kar neverjetno se mi zdi. Ne razumem vas.«

»Ker mislite, da sem prenapeta. Če bi rekli, da sem iskrena, bi me boljše razumeli.«

Molly je sklonila glavo; potlej se je pa stresla in vzdihnila:

»Da, vidite zdaj: iskrena sem.« Suzana je začutila vlago v očeh. Ganjena se je obrnila k mladi Američanki.

»O, Molly, boljše dekle ste ko jaz!«

»O, ne! Jaz ljubim, to pojasni vse... Vi tega ne morete razumeti, ljubica.«

»Pač, razumem vas,« je sanjavo odgovorila Kreugerjeva hči. »In zato mislim, da bo za Jeana velika sreča, ker je srečal vas... če... če ona druga ne bo imela poguma...«

»O, povejte mi njeno ime, Suzana!«

Deklica je odkimala.

»Ne, Molly... Človek ne sme popravljati Usode...«

»O, to je vam samo pretveza, ker nočete povedati...«

»Vrhu tega, Molly, če bi pozneje... če bi zmagali... bolje je, da ne veste njenega imena...«

Suzana je govorila počasi in resno; pač nihče ne bi mogel slutiti, da gre za njo samo.

In vendar se je prvi mah vprašala, ali ne bi bilo prav, da povrne Mollyno iskrenost z enako odkritostnostjo in ji vse pove. Poštenost bi to zahtevala.

Toda: ali ni tudi Jean zamolčal njenega imena? Ne, molčala bo. Ze iz obzirnosti do svojecev; saj ni mogla vedeti, ali ne bo Američanka vsega izblebela. Zdaj ji je še prijateljica, a če izve —?

Suzana je torej iz previdnosti rajši molčala. Le v eni stvari je še hotela priti na čisto.

»Njenega imena vam ne morem izdati, Molly; lahko vam pa povem, da ste v nečem na krivi poti, in tudi Jean je v zmoti.«

»Zastran česa? O čem govorite?«

»O tem-le: Jeanova ljubezen ni samo enostranska; ženska, ki jo ljubi, ne ljubi njega nič manj...«

»Ali za gotovo veste?« je živahno vprašala Molly.

»Za gotovo!«

»Prav za gotovo?«

»Če vam povem!«

»O, potem ga bo pa poročila,« je razočarano vzdihnila Molly.

»Vaše sklepanje je nemara nekoliko prenapeto.«

»Teda j jo poznate? O, povejte mi, ali je še mlada?«

»Da, mlada je še.«

»Iz dobre družine?«

»Da.«

»Bogata?«

»Mislim, da sama ne premore ničesar.«

»A če se bosta poročila?«

»Bojim se, da se bosta morala zadovoljiti s tem, kar bo Jean zaslužil.«

»Goddam, fant je nor!« je prezirljivo vzkliknila Molly. »Jaz bi dala njemu celo premoženje.«

»Priznam... zanj bi bilo bolje, če se odloči za vas.«

»In mislite, Suzana draga... da bi lahko njej kaj ponudila?... Ko pravite, da je uboga... Povejte ji, da bom plačala...«

»Koliko milijard?« se je nekam porogljivo nasmehnila deklica.

»Milijard?« je osuplo vzkliknila Američanka.

»Bogme, Molly, zdi se mi, da imate malce čudne pojme o naših dekletih. Venomer mi govorite, da vas ne razumem... da je pri nas poroka navadna kupčija... Sami bi si pa hoteli kupiti moža in z denarjem odpraviti dekle, da se odpove njemu, ki ga ljubi. Roko na srce: kateri od vaju je poroka kupčija, vam ali oni drugi?«

»Jaz sem odkrita.«

»Ona druga pa ne?«

»Jaz dam ljubezen in denar njemu, katerega sem si izbrala.«

»Ona mu bo morda dala še več ko vi.«

»O, tega ne verjamem! Kaj more njemu več dati?«

»Svojo nesebičnost... če se nje-mu na ljubo odreče vsemu drugemu na svetu.«

»Ne razumem dobro. Sodite sami kot nepristranska opazovalka in priznajte: moja ponudba je boljša.«

Suzana ji je globoko pogledala v oči.

»Mogoče,« je rekla nato zamišljeno. »Toda verjemite mi, Molly, bolj je, da se ne vtikava v Usodo; naj gre svojo pot.«

Stopila je k prijateljici in ji mehko poizila obe roke na ramena.

»Dobro delo ste storili, ker ste danes prišli k meni... Vaši nazori me časih spravijo iz ravnotežja, priznam. Za moje meščanske predsodke vaša ameriška praktičnost ni; preveč mi je pre-vratniška. A danes sem čutila, da ste govorili iz srca... Povedali ste mi reči, ki so mi bile prav ta trenutek potrebne, besede, ki so mi odprle oči...«

»O, draga Suzana, zdaj ko vidim, da se nič več ne srdite name, morate obljubiti, da mi boste pomagali... Jean pojde na Angleško, vi ki poznate ono drugo, boste pa povedali... če bo pot prosta... Saj razumete.«

»Obljubim,« je resno odgovorila Suzana. »Povedala vam bom, da... da ga boste potolažili.«

Mlada Američanka si ni znala razlagati, zakaj je bila njena prijateljica tako bleda pri teh besedah.

Ko je Suzana ostala sama, se je morala nasloniti na vrata, tako jo je premagala nenadna slabost.

Zaprta je oči; njene moči so bile pri kraju. Ta strašni razgovor jo je popolnoma strl in vendar je potekel na videz tako mirno in vsakdanje!

O, Molly, ti ljubo in v zlic svoji ameriški prenapetosti nepokvarjeno dekle: ali ne slutiti, da si s svojimi plemenitimi besedami razbičala do krvi Suzaninega duha in razpela na križ njen neukrotljivi ponos?

VI

»Očka,« je menila Suzana, ko so sedeli po večerji v salonu, »ali mi niste predstavili že nekaj ženinov?«

»Na žalost,« je vzdihnil oče, »a pri tebi to menda ne zaleže; saj si jih vse zavrnila.«

»Najbrže zato, ker mi doslej še nobeden ni bil všeč.«

»Dokaz, da ti je težko ustreči; saj so bile samo dobre partije.«

»A tudi dokaz, očka, da si vi in jaz različno predstavljava mojega bodočega moža.«

»Kaj naj pa spet te čenče pomenijo?«

»Nič drugega, kakor golo resnico, oče. Dokler mi boste pošiljali v hišo ženine po lastnem okusu, jim bo prav gotovo vsem po vrsti dala košarico.«

»Zakaj?«

»Zato, ker bodo morali biti po mojem okusu, če naj se odločim za katerega od njih.«

»Saj sem ti med vsemi tistimi, ki so me prošli tvoje roke, poslal samo tiste, ki so se mi zdeli sprejemljivi zate.«

»Kaj si pa predstavljate pod »sprejemljivim ženinom?«

Stari Kreuger se je ustopil pred Suzano.

»Sprejemljiv ženin, gospodična hči, je mož dobrega zdravja, ugleden...«

»Razumem.«

»Čeden za oko...«

»Menda!«

»In bogat!... Tako bogat, kakor si ti bogata.«

»Čemu neki?«

»Da se bo tvoje imetje na mah podvojilo in da boš lahko uživala vse ugodnosti, ki jih daje veliko bogastvo.«

»Ne vidim, zakaj bi mi bilo za mojo srečo treba tolikega bogastva.«

»Zato je pa meni toliko več do tega, da bo moj zet bogat. To mi bo najboljšo poročstvo za iskrenost njegovih čustev do tebe; tvoja velika dota mami ženine kakor limanice kaline. Moški se pulijo zate samo zato, ker predstavljáš milijone.«

»Zelo laskavo zame!«

»V mojih očeh misli pošteno s teboj samo tak moški, ki ne premore nič manj kakor ti; zakaj le tisti, ki mu dote ni treba biti mar, bo iskren, če reče, da te ljubi.«

»O, očka, vaše modrovanje je smiselno le na videz; lep nepremozen fant je lahko prav tako iskren kakor milijonarski sin in prav tako bi me lahko odkritosrečno ljubil zaradi mene same.«

»O tem me ne bo nikoli prepričal.«

»Mogoče; toda vpoštevati morate tudi moja čustva; meni utegne biti nemovit mož ljubši od bogatina.«

»To bi bila zate velika nesreča, ljuba Suzana; zakaj na tako poroko ne bi nikoli pristal.«

»Če je tako,« je grenko pripomnila deklica, »pa res ne vem, kaj mi koristi, da sem hči bogataša, kakor ste vi, ko si pa ne smem privoščiti luksusa, da bi si sama izbirala moža po svojem okusu.«

»Oho, kaj naj pa to pomeni? Upam, da so to same domneve. Dovolil sem ti nič koliko svobode, ustregel sleherni muhi, ki te je pčila; toda če bi te kdaj imela doleteti nesreča, da bi se zaljubila v siromašnega človeka, si nikar ne delaj iluzij, zakaj nikoli — razumeš: nikoli! — ne bom pristal na takega zeta!«

»Človek ni gospodar svojih čustev; zaljubim se lahko brez svoje volje.«

»Moj Bog, kdo ti pa brani? Sam vem, da ljubezni ni moči zapovedovati. Samo tega si ne vte-paj v glavo, da bi se hotela z njim poročiti.«

»O, očka!« je hotela ugovarjati Suzana.

»Otrok moj,« se je tedaj oglašala Kreugerjeva žena, »tvoj oče se je slabo izrazil. Reči je hotel, da je ljubezen eno, poroka pa drugo.«

»Dobro je, da se razumemo, oče... Trdite torej, da je poroka?...«

»Pomembno dejanje... pomembnejše od nakupa plašča ali avtomobila. In vendar tudi pri takih manj važnih nakupih gledamo, da si za denar, ki ga mislimo izdati, izberemo kar najlepše in najdragocenejše reči. Pri poroki moramo prav tako gledati na to. Vidiš, otrok moj, denar je poročstvo za kakovost in vrednost.«

»Že mogoče, oče; toda poroka brez ljubezni se mi zdi v zlic vsem vrlinam, ki jih ji vi pripisujete, kakor dober in tople plašč, ki ni ukrojen zame.«

»Ne razumem te, dekle. Kaj naj pomenijo vsa ta vprašanja? Upam, da mi ne boš prišla s sklenjeno stvarjo in mi pripeljala kakšnega smešnega zaročenca v hišo?«

»Ne, oče; le Molly Burkova mi je davi rekla, da ji premoženje njenega očeta daje možnost, da se

Proti debelasti

uporabljajte neškodljive

Slatinske tablete

za hujšanje

sestavljene iz naravnih mineralnih soli in rastlinskih ekstraktov

Proizvajal: apoteka

MR. BANOVEC, LJUBLJANA

V vseh lekarnah 100 tabl. Din 46.—, 200 tabl. Din 74.—.

Reg. No. 142/3 od 10. VII. 34.

lahko poroči s komer le hoče, tudi če ne bi imel niti počenega groša. Nu, mislila sem, da boste tudi vi tako uvidevni z menoj.«

»Molly je koza! Boš videla, ne bo dolgo, ko bo nasleda kakšnemu pustolovcu, ki mu bo zadišala njena dota. Spametovala se bo šele, ko ji bo pognal milijone — takrat bo pa kesanje prepozno.«

»Mogoče pa ne bo tako hudo.«

»Po navadi je tako. Izjem skoraj ne poznam.«

»Če nič drugega, bo vsaj spoznala, kaj je prava ljubezen.«

»Zapomni si: od ljubezni ni bil še nihče sit.«

»Hotela sem vam tole reči, oče: mislite si, da bi tudi jaz imela v načrtu kaj takega kakor Molly Burkova in bi vam predstavila dobro vzgojenega moža iz boljše rodbine, a brez denarja...«

»Ne maram si misliti takih reči.«

»Vseeno vas prosim. Hotela bi vedeti, da se bom znala ravnati.«

»Ah, vedeti bi hotela! Prav, naj bo, da ne boš v dvomih. Pravkar sem ti rekla, da ti nikoli ne bi dal pristanka. Naj dodam — v vzpodbudo lepemu gospodiču, ki bi ti utegnulo oko obviseti na njem — da ne bi dobila od mene niti beliča dote, pa če bi se oba na glavo postavila.«

»Nekaj takega sem si že davi mislila, ko sem poslušala Molly.«

»Vrata moje hiše bi ti bila zaprta, da veš; tvoj mož bi moral sam prijeti za delo, da te preživi.«

»Skratka, oče, pustili bi me, da umrem od lakote, samo da moj mož ne bi jedel iz vaših jasli.«

»Sama bi si bila kriva.«

»Tako, zdaj vsaj vem, kaj me čaka, če bi kdaj hotela poslušati glas svojega srca.«

»Da. Če je bil danes tvoj namen doznati moje nazore, jih zdaj poznaš.«

»Govorila sem samo o Molly Burkovi, oče... Reči moram, da je srečna, ker je Američanka.«

»To mi boš rajši pri drugi priložnosti razlagala.«

STEVILKA TRI JE SREČNA

STEVILKA!

Tudi v Vašem življenju je najbolj važno troje: zdravje, lepota in sreča. Skrbite torej v prvi vrsti za zdravje svojih zob! Negujte jih redno z zobno kremo Sargov KALODONT, ki ima v sebi učinkovit dodatek sulfocinoleat dra. Bräunlich. S tem odpravite polagoma, a zanesljivo zobni kamen in preprečite, da se naredi drug.

Revmatizem

bolečine v kosteh, išias, zbadanje, nabrekli žile, revmatični glavobol, zobobol itd. zdravi uspešno samo:

„Antirheumin“

Je to dobro domače zdravilo, preizkušeno od najrazličnejših ljudi doma in v tujini. 1 steklenica po 75 gr stane Din 35.— s poštino Din 40.—, steklenica po 40 gr Din 18.— s poštino Din 23.—, tri originalne steklenice skupaj Din 105.— franko. Po povzetju pošilja s točnim navodilom vred Mr. Ante Mrkušić, lekarnar, Mostar, Primorska banovina.

Oglas. reg. S. Br. 14245 od 11. 8. 1933 g.

Za god in praznik mati dobro ve, otroci se Dr. OETKER-jevih kolačev vesele!

Rada bi še ostala ...

Napisal Jean Laportin

Suzi je bila popolnoma sama v veliki in prazni vili. Bleda in trudna je polagala svoje poslednje stvari v kovčge, tedaj je pa nenadno vstopil Taler, bivši oče-tov knjigovodja.

»Gospodična Suzi,« je vprašal v zadregi, »ali ste že južinali?«

Dekletu, zmedenemu in bolnemu zaradi dogodkov poslednjih dni, se je zdela Talerjevo vprašanje predržno.

»Ne,« je rekla kratko in nagubano čelo. »Skodelice sem spravila že v kovčeg!«

Taler je zmajal z glavo.

»Ali ste sploh že obedovali?« jo je sočutno in hoječe vprašal.

»Ne, saj nisem bila lačna! Hvala, Taler!« Prav hladno je to rekla.

»Privoščite mi vsaj to veselje, da vas smem povabiti na skodelico kave!«

Zardel je in jo plašno pogledal.

»Prej si ne bi upal kaj takega,« si je mislila Suzi in stisnila ustnice.

»Bojim se, Taler, da se spozablja,« je dejala zviška. »Prosim vas, pustite me samo.«

Še črnil ni več in odšel iz sobe. Suzi je gledala za njim, in zdajci so ji solze zalile oči. »Tako se torej godi človeku, kadar propade,« je grenko premišljevala.

Brez upanja in brezplodno je iskati dela, če ničesar ne znaš, če si se samo ježe in tenisa naučila! Pa je že tako, da bogati ljudje ne dajo svojih hiš nikamor in nikomur v uk. In komaj bo povedala svoje ime, bo vsakdo precej vedel, čigava je ...

»Klasnova? Bržčas sorodnica onega Evalda Klasna, ki so ga zaradi tihotapstva valut zašili za pet let? A, njegova hči ste? Prav rad bi vam sicer pomagal, gospodična, toda žal mi je ... Zbogom, gospodična!«

Čez nekaj tednov je imela samo še šestdeset mark v žepu in nikjer ni kazalo, da bi dobila službo.

Nekega dne je prišla v posredovalnico, kjer se še ni nikoli zglasila.

Mož za pisalnikom jo je premeril od nog do glave.

»Aha, hči konzula Klasna ste? Poznam to zadevo! Hm, neko službo imam. Za strežajko v dvigalu bi vas morda lahko uporabil.«

»Kje pa?« je vprašala in glas se ji je kar tresel od veselja.

»Pri Wertheimu!«

Teden dni je stregla v dvigalu. Takrat jo je nenadoma poklical ravnatelj podjetja v pisarno.

»Gospodična Klasnova?«

»Ljubi Bog,« je molila pri sebi, »samo da me ne bi odpustil. Ljubi Bog ...«

»Ne videl bi rad, da ostanete strežajka v dvigalu,« jo je ogovoril ravnatelj. »Morda bi hoteli v knjigovodstvo?«

Četrte ure kesneje je stala Suzi za hrbtno gospoda višjega knjigovodje in čakala, da se bo obrnil.

Zardela je ko mak in vsa je bila v zadregi, ko je nenadoma spoznala Talerja. Njemu se še videlo ni, da bi bil presenečen.

»Gospodična, izpolnite prosim to tiskovino in mi jo vrnite jutri zjutraj. Odkazal vam bom delo!«

»Najlepša hvala,« je zajeceljala Suzi. »Ali se me nič ne spomnite, Taler?«

»Seveda, gospodična Klasnova! Toda ne bi si želel, da bi me spet ukorili kakor kučka. Tistikrat mi je bilo dovolj. Sicer pa, tukaj sem gospod Taler!«

Dvignil se je izza pisalnika in ji odprl vrata.

»Do svidenja!«

Ko je stopala po stopnicah, se je domislila onega prizora v očetovi prazni vili. Prepričana je bila, da se ji bo Taler maščeval za njeno oholost. Ni ga moškega, ki bi tako ponižanje požrl.

Drugo jutro ji je Taler odredil delo. Takoj se je zatopila vanj.

Suzi se je učila z vnamo. Nikoli v življenju še ni s takim zanimanjem sledila delu; toda pri Wertheimu se je hotela tudi zaradi Talerja postaviti.

Nekoč je slučajno slišala pogovor dveh deklet iz knjigovodstva.

»Klasnova?« je vprašala ta.

»Seveda. Sam Taler je bil zaradi nje pri ravnatelju in ga preprosil, da jo je vzel v knjigovodstvo. Prej je bila pri dvigalu,« je menila ona.

»Pa ti resno misliš, da je Talerjeva prijateljica?«

»Menda!«

»A vendar nikoli nti besedice ne izpregovori z njo.«

»Draga moja, to je vendar samo pesek v oči. Poznamo to!«

Suzi je izpreletelo po vsem životu. Torej njemu se ima zahvaliti, da sedi sedaj v knjigovodstvu. Še k ravnatelju je šel zaradi nje,

ZLOBNOST

»Ali imate gospa veliko družino?«
»O, ne; samo dva sinova imam in oba sta mi silno podobna.«
»Nu, da ... dokler sta še otroka, jima to še ne bo škodovalo ...«
(Kölnische Illustriertes)

čeprav ga je nekoč tako grdo užalila.

Že zdavnaj ji je bilo žal, da se je takrat tako oholo obnašala. Da je pa Talerja ljubila, je začutila tisti večer, ko ga je srečala s tujo damo. Srce ji je pričelo razbijati ko kovaško kladivo.

Nekaj mesecev kesneje jo je poklical pisarniški sluga v predsojbe. Pričakoval jo je neki starejši gospod; predstavil se ji je za odvetnika Moringa.

»Ko smo likvidirali premoženje vašega očeta,« je dejal, »smo našli velik zalog vrednostnih papirjev, namenjenih vam. Ti papirji so danes zaradi ugodnega stanja industrije tako poskočili, da bi lahko dobili zanje najmanj 60.000 mark.«

Novica se je z bliskovito naglico raznesla po knjigovodstvu.

Suzi je vsa tresoča se sedela za pisalnikom. Tako razburjena je bila, da ni mogla delati.

Ob treh jo je poklical Taler.

»Gospodična Klasnova,« ji je dejal, »nemara ne boste hoteli več ostati pri nas, ker se je vaš položaj tako nenadoma izpremenil?«

Razburjeno je čučkal s svinčnikom po podlozku, in nekam bled je bil.

»Nimam tega v mislih!« je odvrnila Suzi. »Rada bi še ostala ...«

»Suzi!« je zavpil Taler in skočil pokonci. »Ali res?«

Suzi je zardela.

»Da, rada bi ostala,« je zajeceljala. Ker si ti tukaj!«

Nerodno, zelo nerodno je, če so v vrata vdolane šipe. Že čez deset minut so vedeli vsi Wertheimovi nameščenci, da je prokurist Taler ganljivo objel in poljubil gospodično Klasnovo v svoji pisarni.

V kratkem času izgine zobni kamen

PROTI ZOBNEMU KAMNU

Gospodinja

ZDRAVILNI ČAJ PRISTAVIMO Z MRZLO VODO

Prav malo je znano, da je treba zdravilne čaje pristaviti z mrzlo vodo, razen če jih potrebujemo za potenje. Poprovo meto, baldrian in vse druge take čaje namočimo v hladno vodo in jih pustimo, da se lužijo. Kaj kmalu se voda pobarva in dobi naraven okus in duh po zelišču. Tak čaj je prav gotovo mnogo boljši od kuhanega, zakaj s kuhanjem ali parjenjem utrepe zelišča zdravilne snovi. Kdor ne more uživati grenkega čaja, naj si ga tik pred pitjem sladka, a ne preveč.

KUHANJE JAJC

Jajca so zmerom prav priljubljena jed. Čudno je le, da si skoraj vsakdo želi drugače kuhanega jajca, pa je gospodinja časih v hudih skripicah, če pozabi, kako ga mora skuhati temu in kako onemu.

Zvečine si pomagajo gospodinje z uro, toda kaj rado se zgodi, da h koncu pozabijo, koliko je bila ura takrat, ko so jajce dela v kipečo vodo. Nikakor pa ni prav, da podurnemo jajca v kipečo vodo, zakaj v vreli vodi beljak prenapro zakrknje. Beljak se mora skuhati, sicer je žilav in težko prebavljiv. Vsak otrok ve, da so jajca »težka« jed, temu pa ni tako, če jih pravilno kuhamo.

Vsaka gospodinja naj si zapomni, da je treba jajca položiti v hladno vodo. V tistem trenutku, ko voda zavre, je jajce že kuhano. Komur je všeč mehko, torej prav mehko jajce, mu ga poda gospodinja kar iz vode, takoj ko je zavrela. Kdor si pa želi nekoliko trše kuhane, naj ga pusti še kakšne pol minute v vreli vodi. Gospodinja, ki polaga jajca v kipečo vodo, nevede uniči mnogo rednih snovi v njih.

RED V HRANI

Vsi telesni organi morejo pravilno in redno delovati samo tedaj, če redno dovajamo hrano. Nekateri sicer trde, da je zgolj pretiranost jesti ob določenih urah. To pa ni res, saj zahteva red telo samo. Morda bo kdo rekel, da se telo celo neredu privadi; blagor mu!

Telesno zdravje je tesno povezano z lepoto, oboje s prebavo, le-ta je pa spet odvisna od hrane. Kdor ne pazi na redno prehrano, ne pazi na svoje zdravje, torej škoduje sebi in si kvari lepoto. Naše telesno počutje je odvisno od redne in pravilne prebave, ta pa od redne in pravilne hrane. Zato je treba še otrokom vcepiti smisel za red in jim dajati zajtrk, obed in večerjo ob določenih urah. Kdor pri starših ni bil varen reda, naj se mu v kesnejših letih privadi, saj bo samo njemu v korist. Vsakdo naj si zapomni, kakšna hrana mu tekne, da ne bo po nepotrebnem preobremenjeval svojega želodca in prebavnih organov s hrano, ki mu ni všeč in mu ne prija.

Točnih pravil, kdaj naj kdo je in koliko, ne more seveda nihče postaviti. Pribito je pa, da se živčno bolan človek ne sme za zajtrk »nadevati«, čeprav drugemu izdaten zajtrk prav prija. Ljudje, ki jedo slaščice od jutra do večera, nimajo dobrega teka, ker prav gotovo nimajo reda v ostali hrani. Časih razen slaščic ničesar ne jedo, časih jih pa prime prava pogoltnost.

Vsakdo naj si torej pravilno uredi svojo prehrano, zakaj le potem bo pravilno tudi delovanje želodca, bezgavk, mišic, krvnega obtoka in črevesja.

RAZTRGANE ZAPESTNICE

PRI MOSKIH SRAJCAH

odparamo, pokrpamo raztrgane stran, potem jih pa prišijemo narobe k rokavu.

Uzhod je uzhod, zapad-zapad

Kadar lezemo v globoko zimo in se nam zdi toplo poletno solnce daleč, daleč, sežemo najraje po knjigah, ki nam približajo tuje dežele, polne skrivnosti in solnce. V naših dušah se spet poraja hrepenenje, hrepenenje, speče v vsakem človeku, hrepenenje po daljnih zemljah in pustolovščinah, o katerih vsakteri sanja v tihih urah, o pustolovščinah, ki jih nikoli nihče doživel ni — in jih ne bo ... V tem, in prav v tem je skrivnost zlasti našega mladostnega hrepenenja, pa naj se imenujejo že Karl May, Fernmore Cooper, Gerstücker ali Jules Verne. Pa tudi kesneje v življenju se

Franchot Tone kot poročnik Forsythe v Paramountovem filmu »Bengali«

teh in takih hrepenenjih nikoli ne otresemo. Takrat postanejo našim dušam bližnji tudi evropski begunci, ki jih žene z doma v južne in vzhodne dežele žepa po novi, njihovem umetniškemu hotenju bližji, domovini. Potlej nenadoma razumemo, kakor da bi nam nevidna roka snela kopreno z oči, slikarja Ganguina, pesnika R. L. Stevensona,

Lawrida Bruuna, ki so pijani barvi in luči Južnega morja slednjič našli svoj lastni »jaz«; razumemo pojavnost enega Lafcadija Hearna, ki ga je Evropa svoje dni oboževala, pesnika daljnjih morij, v Angleža prelevljenega Poljaka Josepha Conrada, ki ga je šele smrt približala prebivalcem Srednje Evrope. S poželjenjem segamo po delih Američanov Breta Harta in Jacka Londona in se po mnogih drugih, ki netijo v naših dušah hrepenenje po tujini.

Niti eden od teh vodnikov po deželah skrivnosti in pustolovščin ne živi več. Eden edini je še med živimi: Rudyard Kipling, pesnik džungle, ponosni lastnik Nobelove nagrade. Ko se bo letošnje leto poslavljalo, dan prej samó, bo Kipling slavil svoj sedemdeseti rojstni dan; več let je že skoraj do malega nem, toda njegove stare knjige govore namestu njega. Krajina njegovih del je vtelesen sen britanskega imperija. Os pa, okoli katere se vse pri njem vrti, je in ostane Indija. V Indiji se je rodil kot sin muzejskega ravnatelja v Lahoru. Sprva je živel in deloval v Indiji in z Indijo je zaslovel. Ni ga elementa v živem svetu, ki bi utegnil biti Kiplingu tuj in neznan, vendar bi — če bi izbrsali iz njegovih del Indijo — ostal od njih le še tenak in luknjičav plašč. Kadar koli je usihala njegova pesniška žila, se je vrnil zmerom znova k svojemu izviku — v Indijo. Kiplingovo najslavnejše delo poje slavošpev džungli, in džungla je eno z Indijo. Džungla je vir indske moči, je vir angleške moči, Anglija je vir Kiplingov, Kipling je pa eno z britanskim imperijem — in krog je sklenjen.

Kipling je več kot navaden kolonij-ski pisatelj, pesnik eksotike je, kakor sta bila njegova francoska vrstnika Pierre Loti in Claude Farrère pesnika Daljnega in Bližnjega Vzhoda, le da njima hrbtenica ni bila prirasla ob dežele, ki sta jih opevala. Kiplingova podoba bi ne bila popolna, če bi ne povedali, da je bil bard (pevec pri starih Keltih.

Op, ured.) onih, ki so s svojim junastvom pripomogli in omogočili Angliji do moči na Daljnem vzhodu: angleških kolonij-skih vojakov. Kipling je bil že tedaj pesnik angleških kolonij-skih vojakov, ko ti v svoji domovini še niso bili v časteh. Še pred knjigami o džungli je izdal vojaške pesmi »Barrack Room Ballads«. Njegov junak je bil prostak Tommy Atkins, veseljak in pustolovec, žejen ko meh in hraber ko Ahil.

Kar je bil njemu Tommy Atkins, je kolonij-ski častnik mlajšemu romanopis-

Douglas Dumbrille kot Mohamed Kan v »Bengali«

scu Francisu Yeatsu-Brownu, ki je zasedel svoje korenine v istem ožračju. Yeatsu Brown — sinu Indo-Britov, kakor je bil Kipling — pri nas še nihče ne pozna. Kaj kmalu se nam bo pa predstavil v filmu, ki ga je Paramount upravljal po njegovem glavnem delu. Film nosi naslov »Bengali« — in je vsoka pesem angleških kolonij-skih čet, ki čuvajo angleško državo na najranljivejši točki, v severno-zapadnem kotu Indije. Tam ob prastarem vhodu vseh

zmagoslavnihi osvojevalcev, obdanem z visokimi nedostopnimi gorami, tam ob visokih gorskih prehodih, ki peljejo v peterorčje Pendžab, je tekla zibelka temu filmu; tam na gorskem prehodu Kajherja, na afganski meji, so sfilirali najlepše krajine, najčudovitejše prizore. Tuji so, samosvoji, zanimivi pa tako, kakor jih redkokdaj najdemo v filmih, poleg tega pa tako resnični in živi, da gledalec uklenejo.

Tri mlade suličarske častnike dohiti tam čudna in napeta usoda. Pristno snetje okolja nam tako približa deželo, da jo spoznamo in razumemo. Ta Indija ni taka, kakor smo jo poznali doslej — Indija slavnostno pisana, mrgoleča bogatih in velikodušnih maharadž in prekrasnih njihovih žen. Ne! Prava in resnična Indija je vse bolj filmska, kakor filmska Indija, ki so nam jo doslej servirali. Sami jo bomo videli, sami se bomo prepričali, da je Indija v »Bengali« prav in resnično indska. Indija je bila, je in bo ostala nam Evropcem zmerom dežela naših sanj, ker je polna samih skrivnosti in v bistvu tako za večno tuja in nerazumljiva, kakor nam jo je Kipling naslikal:

»Vzhod je vzhod, zapad — zapad, nikoli se ne bosta našla ...«

CENA PODOBE

Slavni ameriški slikar James Whistler (1834—1903) je nekoč slikal nekega bogatina in zahteval za podobo 500 funtov.

»Povejte mi no, Mr. Whistler, koliko časa ste pa delali to podobo, ki zanjo zahtevate kar 500 funtov?«

»Zdi se mi, kakšne tri do štiri ure,« je odgovoril Whistler.

»Rekel bi, da je nekam dosti, če zahtevate za tri do štiri ure dela 500 funtov,« je pikro pripomnil bogatin.

»Dosti?« je odvrnil Whistler. Saj sem vendar potreboval vse svoje življenje, da sem mogel naslikati tako podobo.«

KOMPLIMENT

Mlad nadutež modruje: »Vsi moški, ki se ženijo, so bedaki!«

»Vi ste pa še samec?« ga porogljivo vpraša dama.

»Najboljši Dr. OETKER-ja so preparati!«
kdor jih pokusi, trdi vsaki.

Dobra roba se hvali sama,
zato Dr. OETKER-ju ni potrebna reklama!

OTOK ZAKLADOV

Povest v slikah

Prيرهjena po znamenitem romanu,
ki ga je napisal

Robert Louis Stevenson,

in po filmu istega imena družbe MGM

z Wallaceom Beeryjem, Jackiejem Cooprom in
Lionelom Barrymorem

21

Dolgi John in njegovi mornarji so si ves dan belili glave in iskali na vse strani, da bi našli zakopani zaklad. Drugo jutro na vse zgodaj je prišel v ostrog dr. Livesay; ponudil je začasno sklenitev premirja in hotel govoriti z Jakcem. Ker je deček dal besedo, da ne bo zbežal, mu je Dolgi John dovolil sestanek z zdravnikom. Dr. Livesay je tedaj skušal pregovoriti Jakca, naj gre z njim, toda deček ni maral kršiti dane besede in je rajši ostal pri Dolgem Johnu.

22

Flintu je šest njegovih ljudi pomagalo zakopati zaklad. Njihovi okostnjaki so kazali pot do skrivališča. Sledč tem groznim znamenjem in ravnanjem se po zemljevidu, so Dolgi John in njegovi razbojniki res prišli do kraja, kjer je bil zaklad zakopan. A kaj je to? Zagledali so jamo v tleh. Nekdo je moral kopati že pred njimi! Razočarani mornarji so se srdito obrnili proti Dolgemu Johnu... tedaj so pa počili strel iz zasede. Preden so se razbojniki zavedli, jih je že pokosil ogenj iz pušk kapitana Smolletta in njegovih ljudi.

23

Zdaj naj vam pa odkrijemo skrivnost tega zaklada. Neki ubog vrag, slaboumen mornar, ki ga je bil Flint izpostavil na otoku, je odkril zaklad in ga spravil v votlino, kjer so ga potem našli zdravnik in njegovi prijatelji. Da ste videli, koliko je bilo rubinov, biserja, smaragdov in zlata! Besede ne morejo popisati tega neizmernega bogastva — in vse to je bilo zdaj njihovo! Jakca so rešili, razbojniki, kolikor jih je še ostalo živih, so se razbežali na vse strani, Dolgega Johna so pa ujeli.

24

»Hispaniola« se je na povratku na Angleško ustavila v zakladnem krogu v luki na Jamajki. Dolgi John je uklenjen; na sliki vidimo, kako pripoveduje Jakcu, s kakšnimi občutki bo šel pod vilo. Toda Jakec je vzljudil razbojnika, čeprav ve, da ga ni nič prida. Zato ga je sklenil rešiti. Počakal je, da so se vsi izkrcali, potem je pa odklenil rešetke in Dolgega Johna izpustil. Tako se konča ta povest. Jakec in njegovi prijatelji so se srečno vrnili domov in so še dolgo živeli v sreči in blagostanju.

»Otoka zakladov« je konec. Mnogoštevilni dopisi, ki smo jih prejeli, pa tudi ustna priznanja so nam dokaz, da smo srečno zadeli, ko smo se pred drugim mesecem odločili, da priobčimo to lepo povest v slikah, primerno prav tako za odrasle kakor za otroke. Zato že danes napovemo, da bomo v kratkem spet presenetili naše bralce s podobno povestjo v slikah, le še lepšo in zanimivejšo.

UREDNIŠTVO.

Lawrence in Arabci

(Gl. štev. 22—27)

Toda nobenemu Turku še na misel ni prišlo, da ima v ženske preoblečene moške pred seboj. Nekemu Arabcu iz Lawrenceovega spremstva bi se bila pa skoraj primerila nesreča. Neki turški vojak mu je vse preognjevitivo dvoril... a na srečo je Lawrence to opazil in v poslednjem trenutku rešil prijatelja iz nerodnega položaja. S spretno izmišljenim izgovorom se je nato poslovil od Turkov in krenil s svojimi zvestimi proti Damasku. Turki so jim sicer še nekaj časa sledili, pa so si h koncu vendar premislili in jo ubrali nazaj k onim cigankam, ki so ostale pri šotoru.

Lahkoverni Turki so šele kesneje izvedeli, kakšnim cigankam so sadili cvetke... Seveda so se jim tovariši na vse grlo smejali, oni sami so bili pa besni, ker so prezrli tako imenitno priliko, ki bi jim bila vrgla razpisanih 15 tisoč funtov nagrade.

Tudi tokrat se je Lawrence vrnil v šotor svojega prijatelja emira Fejzala z bogatim plenom. Nabral je bil toliko važnih podatkov o namerah turške vojske, da so Arabci zaradi njih spremenili ves svoj vojni načrt. Kmalu nato so Turki na lastni koži čutili, kako strašen in neizprosni je njihov angleški sovražnik.

Razmere na turško-arabskem bojišču so se kmalu močno izpremenile, seveda Turkom na škodo. Turki so bili čedalje v hujših škripih, zato je vrhovno poveljstvo turške vojske neprestano premeščalo poveljnike na arabskem bojišču. Zakaj vso krivdo za neuspeh so pripisovali edinole nezmožnosti vojnega poveljstva.

V resnici pa turški poveljniki niso bili prav nič krivi neuspehov, zakaj edini, ki je imel vse na vesti, je bil Lawrence.

V tistih dneh so angleški časniki z navdušenjem prinašali članke o zmagovitem prodiranju Arabca emira Fejzala in o uspehih angleških čet v severni Arabiji pod poveljstvom generala Allenbyja.

Po pravici so angleški listi manj cenili uspehe svojega generala v Arabiji od uspehov arabskih čet, za katerimi se je skrival nevidni duh in vrhovni vojskovodja, stotnik Lawrence. Nekateri listi so prinašali kar čez vso stran velikanse napise:

»Lawrenceovi Arabci pode Turke na vsej črti!«

Turki se kaj kmalu niso mogli več kosati z Lawrenceovimi Arabci, zakaj nikoli niso napadali v strnjenih vrstah, temveč so bili zmerom razdeljeni na manjše skupine in so se zdaj tu zdaj tam zagnali na nič hudega ne sluteče Turke. Skoraj vselej in povsod so se Turki morali rešiti v beg.

Turška samozavest je bila zaradi teh neprestanih porazov seveda hudo prizadeta. Nekam s strahom so bežali pred Arabci, zakaj vsepovsod so slutili zlega duha: »belega Arabca« — Lawrencea.

Za mal' d'narja dost' muzke!
Plošče - gramofone izposojamo, zamenjavamo, rodamo in kupujemo.
ELEKTROTON
d. z. o. z.
pasaža nebotičnika

Vabimo Vas k nakupu
v najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

H koncu je moralo vrhovno poveljstvo turške vojske hočeš nočeš poklicati vojake še z evropskega bojišča na arabske postojanke.

ZAVZETJE JERUZALEMA

Arabci in Angleži so pričeli v decembru leta 1917 prav srdito napadati Turke. Spopadi so bili celo srditejši od bojov na evropskih bojiščih.

Angleški vojaki so z morske obale Mrtvega morja prodirali skozi Palestino in tako tvorili le-

vo krilo arabske vojske. Tudi v puščavi onstran Jordana so prodirale angleške čete.

Dobrišen del arabske puščave v Transjordaniji so zasedli vojaki emira Fejzala, torej Lawrenceova vojska. Lawrence je umel na čudovit način obdržati stalne stike med Angleži in Arabci in je vselej o pravem času namignil angleškemu in arabskemu poveljniku, da je treba pričeti ofenzivo proti Turkom.

Turki so bili v silni zagati. Dolžina angleške in arabske fronte je bila neizmerna, vrh tega pa mnogo ugodnejša za napadalce, nego za branilce. Seveda so Arabci dobri poznali puščavo, dočim Turki še preglednih in točnih zemljevidov niso imeli, pa

Mali oglasi

Mali oglasi v »Družinskem tedniku« stanejo po Din 1.— beseda. Posebej se računa davek, in sicer za vsak mali oglas Din 1.50. Kdor želi odgovor ali dostavitev po pošti, naj priloži 3 Din v znakmah.

BARVANJE LAS ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temno-rjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zagotovljena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

MAKULATURNI PAPIR naprodaj. — Vpraša se v upravi »Družinskega tednika«.

IZPADANJE LAS IN PRHLJAJ prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

TVRDKA A. & E. SKABERNE, Ljubljana, javlja, da jemlje do preklica v račun zopet hranilne knjižice prvovrstnih ljubljanskih denarnih zavodov (Mestne hranilnice, Ljudske posojilnice).

LEPE DEKLISKE PRSI dobi lahko vsaka žena tudi v najtežjih slučajih že v kratkem času, če se masira s čudežnim eliksirjem Eau-de-Lahore. — 1 steklenica z natančnim navodilom stane Din 40.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

POVERJENIKE SPREJMEMO v vseh krajih Dravske banovine, pa tudi dru-

tudi peščenih pušav niso bili varjeni.

Zgodilo se je, da so Arabci — čeprav v manjšini — zajeli velike oddelke turške vojske kar brez boja. Nekoč so celo Fejzalovi Arabci skočili Turkom v hrbet in jih do poslednjega moža pobili, ker se Turki niso mogli nikamor rešiti.

Od tistih dob so Arabci neprestano trgali turško fronto in povzročali nepopisno zmešnjavo v turških vrstah.

Okrog 20. decembra 1917 so se Lawrenceovi Arabci in angleški vojaki združili in se napotili na zmagovalno pot proti Jeruzalemu. V tem boju je bil Lawrence oblečen v navadnega arabskega vojaka, jahal je pa na hitrem beduinskem konju. Boril se je kakor pravi Beduin.

O božiču leta 1917 so Arabci skupno vkorakali v Jeruzalem in potisnili Turke globoko v ozadje Palestine. Turški vodje so si zaradi tega novega sovražnikovega zmagovalstva kar pulili lase.

Način novega Lawrenceovega vojskovanja se je imenitno obnesel. Že zdavnaj je bil »mali mož« izprevidel, da Arabci, razdeljeni v peščice, ne bi mogli tako hitro in zmagovalno prodirati. Tudi Fejzal se je po zavzetju Jeruzalema odločil za strnjeno borbo. Videl je, da bodo tako laže in gotoveje kos premoči turške vojske.

Arabci so bili svoje zmage kar pijani. Sanjali so od tistega dne samo še o popolni osvoboditvi Arabije izpod turškega jarma. Svojo zmago so slavili kar najsvečaneje. Zbranim vojakom je emir Fejzal dopovedoval in naglašal, da gre edina zasluga za to veliko zmago arabskega orožja Lawrenceu.

Vpričo vse vojske se je Fejzal pobratil z Lawrenceom in ga od tistih dob imenoval samo še svojega »brata«. Tudi Arabci ga niso več klicali »belega Arabca«, temveč so mu rekli »brat emira Fejzala«.

Po tej zmagi je Lawrence ponovno založil Arabce z zlatom, orožjem in strelivom. Naročil je ogromno zalogo strojníc in topov, tako da so bili Arabci čez noč opremljeni kakor vsaka redna vojska.

Nadaljevanje prihodnjic

god, kjer je večja slovenska kolonija. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro »Lep postranski zaslužek«.

NEPOTREBNIH DLACIC na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Ernel-praška. — To sredstvo takoj odstrani dlacice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.— Po pošti razpošilja parfumerija Nobilior, Zagreb, Ilica 34.

OTROŠKI VOZIČKI, posteljice, mizice, ograjice, tričikle itd. solidno izdelano in poceni pri — S. Rebolj & drug, Ljubljana, Gosposvetska 13, Kolizej.

POSREDUJEM DENAR na hranilne knjižice vseh denarnih zavodov — Rudolf Zore, Ljubljana, Gledališka ulica št. 12, telefon 38-10. — Pismeni odgovor Din 3.— v znakmah.

VAŽNO ZA GOSPODINJE IN DEKLETA!

Ravnokar je izšla od S. M. Felicite Kalinšek v osmem pomnoženem natisu najpopolnejša knjiga

»SLOVENSKA KUCHARICA«

z novimi večbarvnimi tabelami in v elegantni vezavi, ki jo dobite za ceno Din 160.—

v knjigarni ANT. TURK nasl., LJUBLJANA, Tyrševa (Dunajska) cesta 5.

PRVOVRSTNI PREMOC poceni in hitro dostavlja na dom priznana trgovina s kurivom Vrhunc Ivanka, Ljubljana, Bohoričeva cesta 25.

BELO GOSJE ČESANO PERJE prvovrstne kakovosti, izbrano in mešano s puhom prodam po Din 120.— kilogram. Vprašanja naslovite na: M. P. v upravo »Družinskega tednika«.